

DVE KARLOVČANKE - JEDNA PRIČA

„Kako li izgleda? Hoću li je prepoznati?“, nervozno sam lupkala petama, upravljajući svaki čas pogled na veliki časovnik.

Onda je zvuk trenja o šine prekinuo tok mojih misli. „Konačno je stigla“, pomislih.

Železnička stanica je bila ispunjena ljudima koji su iščekivali izlazak putnika. Bilo je teško razaznati poznata lica među tom gomilom, a ja nisam znala ni koga tražim. Prošlo je nekoliko trenutaka, a kada se masa razišla, opazila sam je. Dugih plavih uvojaka i zelenih očiju, tražila je nešto neodređeno i, činilo mi se, uplašeno gledala u sve što je okružuje. Njena zbunjenost ju je odala. Prišla sam joj polako i verovatno delovala isto tako uplašeno kao i ona. Promrljah nekoliko reči na engleskom, a ona mi se predstavi i prijateljski zahvali što sam je dočekala.

„Biće ovo uzbudljiva nedelja“, pomislih.

Pomogla sam Hani da ponese svoje kofere, a kod kuće večera je već bila servirana. Odmah nakon upoznavanja sa članovima moje porodice sele smo za sto. Obasula sam je mnogim pitaljima, a ona je oduševljeno odgovarala na svako od njih, očigledno uživajući u obroku koji je moja majka pripremila. Pričala nam je o svom rodnom gradiću najugu Nemačke i o porodičnoj kući i imanju koje je izlazilo na reku. Spomenula je i svoja četiri psa, njihova imena koja pisam upamtila, a posebno mi se dopao opis jedne pekare u kojoj, kako ona kaže, prave najukusnije pecivo. Suvišno je reći da je pobrala sve moje simpatije odmah nakon upoznavanja. Milog lica i pomalo stidljivog osmeha, bila je lepša nego što sam js zamišljala. Umorne i punih stomaka legle smo pospane u krevete. Gute Nacht razmepismo trenutak pre nego što smo utonule u san.

Sutradan sam je pvela u razgledanje grada. Obišle smo crkve, Gimnaziju, muzeje, parkove i bašte. Posmatrala je oduševljeno sve što je okružuje i pažljivo me slušala. Divila se lepoti starih kuća i čilosti karlovačkih građana, pozdravljajući svakog prolaznika nežnim osmehom.

Potom sam je odvela na Vidikovac, a ona mi je, očiju uprtih u panoramu Karlovaca, ispričala neverovatnu priču.

Naime, Hanina baka i deda, Marija i Lukas, upoznali su se davnih dana, baš ovde u Karlovcima. Bila je to ljubav na prvi pogled, te su se oni venčali ubrzo nakon upoznavanja. Lukas je posle nekoliko godina sebi i ženi sagradio skromnu kuću i počeo uspešno da se bavi pčelarstvom i proizvodnjom vina. Desetak godina kasnije stekao je status iajboljeg karlovačkog pčelara i bio rado viđen gost u mnogim karlovačkim domovima. Ali izbio je rat, koji je mnogo zla i nedaće doneo ovim prostorima, pa je Lukas, ubrzo po okončanju rata, morao da povede svoju porodicu u Nemačku. Taj put izgnanika i mučne godine života koje su usledile teško da se mogu opisati rečima. No, kako Hana veselo reče, uspomena na drage Karlovce iz njegove mladosti nije dugo izbledela.

Slušajući s pažnjom Hanine reči, razmišljala sam o čudnoj situaciji u kojoj smo se nas dve našle. Obe smo, u stvari, Karlovčanke - ona po poreklu, a ja zahvaljujući prstu sudbine koji je u ovaj prelepi gradić doveo moje roditelje. Bilo mi je drago što je upravo ona moja gošća. Trenuci iz prošlosti njene porodice, koje je ona iskreno podelila sa mnom, učinili su da se još više zbližimo. U danima koju su usledili, ispunjeni najviš zabavom i smehom, učile smo jedna drugu svoje maternje jezike. Nisam baš mnogo napredovala u korišćenju nemačkog jezika, ali sam tokom vremena koje sam provela sa

njom uvidela da imamo još dosta toga zajedničkog. Otkrile smo da delimo slična interesovanja, poput ljubavi prema poeziji i džez muzici, a Hana, uvek nasmejana i vedra, nije dopuštala nijednog trenutka da pozitivno raspoloženje splasne.

„Ah, opet ove teške torbe! Ali sada, u povratku, sa sobom nosim i mnogo lepih uspomena. Nedostajće mi ovi prelepi vidici i zvuk crkvenih zvona, na koji sam se već navikla. Neću zaboraviti ni domaćine koji su me tako lepo primili. Dan tvog dolaska u Nemačku željno ću iščekivati, sa nadom da ćeš i ti uživati u mom gradu kao što sam ja u tvom", rskla je Hana, vidno tužna što se rastajemo.

Dugo me je grlila, sa očima punim suza. Njen odlazak mi je teško pao, ali sam bila neizmerno srećna jer sam stekla još jednu prijateljicu i shvatila da za dobre i čestite ljude nema granica - ni u vremenu ni u prostoru!

Anja Bojvodić
III 3 Karlovačka gimnazija